

Příběhy našich sousedů

Jaroslav Med

Scénář k rozhlasové reportáži

**Zpracovali: Ondřej Fišar, Tomáš John, David Lamich,
František Řehák, Daniel Žížka**

ZŠ a MŠ Antonína Čermáka, Praha 6

Jaroslav Med je český literární kritik, historik, spisovatel a vysokoškolský pedagog.

„...narodil jsem se v Havlíčkově Brodě, tehdy, pozor, to byl Němčej Brod, a bylo to v roce 1932 ...“

Pan Med prožil své dětství v Protektorátu, to ho ale moc neovlivnilo, protože byl ještě malý kluk.

„...já jsem svoje dětství charakterizoval trochu jako sen. Podívejte se, to bylo dětství v domě, který byl plný lidí, kde pulzoval život, protože můj děda měl relativně velký krejčovství. No a tam prostě já, jako jediný vnuk, jsem tam vlastně prožíval své úžasné dětství v tom smyslu, že vlastně jsem mohl, já nevím, kdykoli zajít do špajzu, vzít si tam kousek špeku, škvarky, všechno možný, že jo, takže já se měl skutečně krásně...“

Když začala Druhá světová válka, bylo mu osm let, takže myslel spíš na blbnutí, než na politiku. Hrůzy války ho však neminuly, byl svědkem odsunu nacistů z lazaretu.

„...tam ty esesáci putovali v takovém štrůdlu. A teď von vám vidí, ten Rus, co tam chodí, jde esesák, mladej, jsou rozhalení, blůzy pryč, všecko pryč. Tu na něj kouká ten Rus a zdá se mu, že ňák blbě jde, tak ho poručil zout. Oni je taky zouvali, a on tenhlecten mladík měl něco v botě a byl to takovej malej, ale opravdu malej dámskej revolver. On se tak na něj kouká ten Rus a představte si, to byl ten hrůzostrašnej zážitek, vytáhl pistoli a tak dva kroky ode mě mu prostřelil hlavu. Já sem poprvé, a doufám, že naposled, viděl, že je mozek bílej...“

Dědeček pana Meda měl krejčovství, tak byl považován za buržoazního „spratka“, a bylo mu komunisty řečeno, že buď půjde pracovat do dolů, nebo se maturity nedočká.

„...No tak co nám zbejvalo, tak sme byli půl roku v Ostravě a tam jsme kutali a kutali, byla to dost votrava, ani ne kvůli tý práci, páč jsme byli mladý a strašně plný síly. To nebyl problém, to kutání, nejhorší bylo, že tam byla strašná špína, neměli jsme se kde umejt pořádně a druhá věc, a to bylo daleko nejhorší, to byly štěnice (haha). Ty baráky byly plný štěnic, a když vám lezou štěnice po hubě v noci, tak to je dost votrava ...“

Pan Med přečetl přes dva tisíce knih a sám jich napsal osm. Jeho poslední kniha Literární život ve stínu Mnichova byla dokonce vyhlášena třetí nejlepší knihou roku 2010.